

DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 25. NOVEMBER 1976 ¹

Berthold Küster
mod Europa-Parlamentet

Sag 122/75

Sammendrag

1. *Tjenestemænd – søgsmål – udtalelser – antagelse til realitetsbehandling (Tjenestemandsvedtægten, artikel 91)*
2. *Tjenestemænd – søgsmål – frist – udtalelser – datoen for administrationschefens underskrift – udgangspunkt (Tjenestemandsvedtægten, artikel 91)*
3. *Tjenestemænd – udtalelser – art (Tjenestemandsvedtægten, artikel 43)*

1. Det står fast, at udtalelserne i almindelighed spiller en mere eller mindre betydningsfuld rolle, hver gang en tjenestemand tages i betragtning ved en eventuel forfremmelse eller deltager i udvælgelsesprøver i henhold til vedtægtens artikel 29. Ganske vist består disse udtalelser af skønsmæssige vurderinger, hvoraf en domstolskontrol er vanskelig, men heraf følger ikke, at deres tilblivelse ikke kan være behæftet med eventuelle mangler, såsom mangler ved form eller fremgangsmåde, åbenbar vildfarelse eller forfølgelse af usaglige formål, og som efter omstændighederne medfører at udtalelserne er ulovlige. Derfor kan

søgsmål rettet mod en udtalelse antages til realitetsbehandling.

2. Udtalelsen bliver først endelig på datoen for administrationschefens underskrift. Det forhold, at den pågældende, i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat for udfærdigelsen af udtalelserne, får kendskab til udtalelsens indhold forud for dette tidspunkt, kan ikke få fristerne til at løbe eller afkorte dem.
3. Udtalelserne hører ikke til den kategori af afgørelser, som er omfattet af vedtægtens artikel 25, men er reguleret af særlige bestemmelser, som er fastsat i eller i medfør af vedtægtens artikel 43.

I sag 122/75

BERTHOLD KÜSTER, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, boende Bertrange (Luxembourg), repræsenteret af advokat Victor Biel, Luxembourg, og med

¹ – Processprog: Fransk.

valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 18 A, rue des Glacis, Luxembourg,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, repræsenteret af generalsekretær Hans Robert Nord, som befuldmægtiget, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor, 22, Cote d'Eich,

sagsøgt,

angående annullation af en udtalelse i henhold til artikel 43 i vedtægten for tjenestemænd ved De europæiske Fællesskaber,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden A. M. Donner, dommerne A. O'Keefe og G. Bosco,

generaladvokat: G. Reischl

justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes anbringender kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

I de udtalelser, som i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 43 blev udarbej-

det i årene 1969-1970 og 1971-1972, var der givet følgende vurderinger af Berthold Küster: »udmærket« for så vidt angår hans faglige dygtighed og arbejdspræstation og »meget god« for så vidt angår hans forhold i tjenesten. Helhedsvurderingen for årene 1969-1970 indeholder endvidere følgende bemærkning: »... denne tjenestemand fortjener helt givet at blive forfremmet snarest muligt«, og udtalelsen for årene 1971-1972 inde-

holdt bemærkningen: »Küster har gennem sit initiativ, sin faglige dygtighed og sin ansvarsfølelse bekræftet, at han har de kvalifikationer, som gør ham egnet til at udføre de opgaver, som svarer til en højere lønklasse«.

I udtalelsen for årene 1973-1974 opnåede Küster bedømmelsen »meget god« for sin faglige dygtighed, sin arbejdspræstation og forhold i tjenesten, mens det i helhedsvurderingen hed: »meget kvalificeret tjenestemand, som med opmærksomhed og præcision udfører det arbejde, han har fået betroet. Hans kvalifikationer sætter ham i stand til at klare de vanskelige og ofte delikate opgaver, som opstår inden for hans arbejdsområde«.

I sine bemærkninger til den sidste udtalelse af 5. marts 1975 udtrykte Küster visse forbehold.

Den 17. juni 1975 indgav Küster i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2 en klage over den stiltiende afvisning af hans krav om ændring af udtalelsen for 1973 og 1974 på de punkter, som han havde nævnt i sine bemærkninger af 5. marts 1975.

Han rejste krav om, at bemærkningen »meget god«, som han havde fået for faglig dygtighed og arbejdspræstation, blev erstattet af bemærkningen »udmærket«, og at der i helhedsvurderingen blev tilføjet, at han fortjente en forfremmelse eller at han var egnet til at udføre opgaver, som svarer til en højere lønklasse.

Denne klage blev ved skrivelse af 21. oktober 1975 afvist, dels under henvisning til, at klagefristen var udløbet, og dels, at den — for så vidt angår de punkter, som var rejst i klagen — var uberettiget.

Den 16. december 1975 har Küster anlagt det foreliggende søgsmål for at få annulleret den udtrykkelige afvisning af hans klage.

Skriftvekslingen er afviklet forskriftsmæssigt.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige sagsbehandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøger nedlægger påstand om, at Domstolen:

- statuerer, at den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling og er rettidigt indgivet;
- erklærer beslutningen om afvisning af den administrative klage af 21. oktober 1975 for ugyldig og for ikke at være truffet;
- annullerer udtalelsen for perioden 1973-1974 og erklærer, at den skal tages ud af sagsøgers aktsamling;
- dømmer Europa-Parlamentet til at betale sagsøger én franc i skadeserstatning;
- idømmer Europa-Parlamentet alle sagens omkostninger og udgifter.

Sagsøgte nedlægger påstand om, at Domstolen:

- statuerer, at søgsmålet ikke kan antages til realitetsbehandling;
- subsidiært erklærer, at det savner retligt grundlag;
- frifinder sagsøgte;
- træffer afgørelse om sagens omkostninger i overensstemmelse med de gældende bestemmelser herom.

III — Parternes anbringender

A — Formalitet

Sagsøgte mener, at sagen bør afvises af flere grunde:

- a) Udtalelsen kan ikke anses for at være en akt, som kan anfægtes i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2. Den akt, der kan anfægtes ved en klage, må være en beslutning.

Udtalelsen er en vurdering, og den pågældende tjenestemand klageret er udtømt gennem den mulighed, han har for at fremkomme med eventuelle bemærkninger til denne vurdering.

- b) Udtalelsen har ikke en sådan karakter, at den kan gøres til genstand for et retsligt søgsmål.

I en retstvist kan en tjenestemand kun anfægte en retsakts lovlighed eller begære den annulleret, hvorimod et søgsmål rettet mod en bedømmelsesrapport har til formål at udvirke, at der udarbejdes en udtalelse med et andet indhold. Men Domstolen kan ikke sætte sig i den kompetente myndigheds sted og foretage en vurdering, som er omfattet af myndighedens frie skøn.

- c) Efter vedtægtens artikel 90, stk. 2 kan klagen kun rettes mod en akt, der indeholder et klagepunkt mod klageren. Men udtalelsen falder imidlertid ikke ind under den definition, som Domstolen har givet af disse akter (dom af 11. juli 1974, forenede sager 177/73 og 5/74, Reinarz mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 819).

- d) I øvrigt blev den administrative klage i denne sag ikke indgivet inden for fristen på 3 måneder. Søgsmålet ved Domstolen opfylder derfor ikke betingelserne i vedtægtens artikel 91, stk. 2. Selv om det er rigtigt, at den pågældende udtalelse blev udarbejdet og meddelt sagsøger, førend generalsekretærens godkendelse forelå, er det meddelelsen af rapporten til tjenestemanden, som får klagefristen til at løbe.

- e) Selv om man forudsætter, at en udtalelse i princippet kan anses for at indeholde et klagepunkt, kan det ikke forholde sig på denne måde i den foreliggende sag, idet karaktererne og »helhedsvurderingen« må betragtes som en fremragende bedømmelse.

Hvad angår sammenligningen mellem den bedømmelse, som kritiseres, og bedømmelsen af de tidligere perioder bemærker sagsøgte, at karakteren »udmærket«, efter en ny praksis for fremtiden kun anvendes i særlige tilfælde.

Sagsøger bestrider denne argumentation af følgende grunde:

- a) Den positive akt, som anfægtes i henhold til artikel 90, stk. 2, behøver ikke

nødvendigvis at være en beslutning. Denne artikel nævner også det tilfælde, hvor ansættelsesmyndigheden har undladt at træffe en i vedtægten foreskrevet foranstaltning.

Når vedtægtens artikel 43 bestemmer, at der skal udfærdiges en udtalelse, menes der hermed en korrekt udtalelse, men den anfægtede udtalelse er hverken korrekt eller adækvat. Desuden er det endnu ikke bevist, at udtalelsen ikke er at anse for en beslutning. Parlamentets bureau har ved det regelsæt, som blev vedtaget i december 1963 (note fra administrationen af 21. december 1963, dok. EP 16.808, se stævningens bilag 3), som behørigt blev bragt til alle ansattes kundskaber, ved delegation givet visse højtstående tjenestemænd ret til at foretage bedømmelsen og til at træffe beslutninger i forbindelse hermed. Den akt, som anfægtes i denne sag er i øvrigt den beslutning, som blev truffet af ansættelsesmyndigheden, nemlig den udtrykkelige afvisning af den administrative klage, som var indeholdt i brevet af 21. oktober 1975.

- b) Såfremt udtalelsen af de af sagsøgte anførte grunde ikke skulle kunne gøres til genstand for en retssag, ses det ikke, hvorfor Domstolen annullerer udnævnelser, når den ikke kan sætte sig i den kompetente myndigheds sted og træffe en ny beslutning.
- c) Sagsøgtens opfattelse mangler retligt grundlag og er helt urealistisk. Den er ikke i overensstemmelse med erfaringen og den berører tjenestemanden den nødvendige domstolsbeskyttelse. Det er klart, at en dårlig udtalelse kan ødelægge en karriere, ikke blot når det drejer sig om en forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45, men også når det drejer sig om at deltage i en udvælgelsesprøve.
- d) Fristen for at indgive den administrative klage må i denne sag løbe fra det tidspunkt, hvor udtalelsen blev endelig. Det fremgår af den tidligere nævnte meddelelse fra administrationen, at »de af generaldirektørerne foretagne bedømmelser er først endelige,

når de er godkendt af generalsekretæren«. Da denne godkendelse blev påført den 17. april, blev den administrative klage altså indgivet inden fristens udløb. I replikken henviser sagsøger til korrespondancen mellem parterne vedrørende den pågældende udtalelse (se bilag 1-3):

- brev af 21. marts 1975 fra afdelingsleder Friedel ved »personaleadministration»,
- note af 12. marts 1975 til generalsekretæren fra generaldirektør Buyse vedrørende sagsøgers bemærkninger til hans udtalelse,
- sagsøgers kommentar af 16. april 1975.

Førend 16. april 1975 forelå der altså ikke nogen endelig udtalelse.

Sagsøger anser ikke denne argumentation for relevant. De fremlagte bilag beviser blot, at administrationen har taget behørigt hensyn til sagsøgers bemærkninger til den udtalelse, der er blevet gjort om ham.

- e) Ændringen i udtalelsen fra »udmærket« til »meget god« er en bedømmelse »in pejus«. En nedgang i karaktergivningen må jo nødvendigvis være til ugunst for tjenestemanden.

B — Realitet

Den pågældende udtalelses lovlighed anfægtes af to grunde:

a) Magtfordrejning

Sagsøger mener, at det af de særlige omstændigheder ved udtalelsen kan sluttes, at der har fundet magtfordrejning sted. De år, som den pågældende udtalelse dækker, er netop den periode, hvor sagsøgers indsats blev højt påskønnet af institutionen. I en tredjedel af denne periode fungerede han midlertidigt som kontorchef. Endvidere fremgår det af de svar, som Parlamentet afgav i sag 23/74, Küster mod Parlamentet (dom af 12. marts 1975, Sml. 1975, s. 353), at han i brevet af 15. oktober 1973 fra personale-

rektøren blev anset for egnet til at blive forfremmet. Generaldirektøren understregede selv det mangeårige samarbejde med sagsøger, og erklærede, at det pågældende generaldirektorat ikke havde noget at indvende imod en forfremmelse.

Sagsøgte afviser, at der skulle have fundet nogen som helst form for magtfordrejning sted. Den pågældende udtalelse blev udfærdiget i overensstemmelse med gældende regler og på grundlag af de foreliggende oplysninger om sagsøger.

Desuden anvendes karakteren »udmærket« ikke så generelt som tidligere. Generalsekretæren og generaldirektørerne er blevet enige om kun at anvende karakteren »udmærket« i særlige tilfælde og at give karakteren »meget god« for den ellers bedste indsats. Sagsøger kan således ikke beklage sig over at få denne karakter, og han er i hvert fald ikke blevet behandlet dårligt i forhold til andre ansatte. Hvad angår »helhedsvurderingen« ses det ikke, hvordan en så rosende bedømmelse kan anses for at udgøre et klagepunkt for den, som denne bedømmelse angår. Der kan ikke rejses den bebrejdelse, at der ikke er nogen bemærkninger om, at sagsøger fortjener en forfremmelse, da den meget gunstige udtalelse gør dette overflødigt. Generaldirektørens tidligere bemærkning om, at sagsøger var egnet til at blive forfremmet, skyldtes det forhold, at det var blevet undersøgt, om betingelserne for anvendelse af bestemmelserne i vedtægtens artikel 45 om minimumsanciennitet var opfyldt.

Sagsøger svarer, at såfremt der havde været enighed om anvendelse af karaktererne, kunne en sådan »almindelig gennemførelsesbestemmelse« i henhold til vedtægtens artikel 110 kun træffes efter høring af personaleudvalget og efter udtalelse fra vedtægtsudvalget. Desuden skulle den have været bragt til personalets kundskab. Hverken det ene eller det andet er sket.

Sagsøger erkender, at affattelsen af helhedsvurderingen i højeste grad er accep-

tabel. Endda i en sådan grad, at det ikke ses hvordan karakteren »udmærket« ikke fortsat er blevet opretholdt, og hvorfor der ikke længere er tale om egnethed til forfremmelse. Hvis der ikke består nogen aftale om længere at fremsætte forslag til forfremmelse, må man faktisk konstatere at vurderingen i den omtalte udtalelse er meget negativ. Det er i hvert fald forkert at anføre, at forslaget om forfremmelse tidligere kun skulle have vedrørt spørgsmålet om minimumsancienniteten. Sagsøger understreger, at han i flere år ikke blot er blevet anset for egnet til forfremmelse, men udtrykkelig er blevet erklæret for egnet til at udfylde opgaver, som er forbundet med en højere stilling.

I duplikken bemærker *sagsøgte*, at der ikke i nogen vedtægt eller andetsteds består nogen forpligtelse til at fastslå, om den pågældende fortjener en forfremmelse. Helhedsvurderingen er i det hele taget udtryk for bedømmernes skønsmæssige vurderinger. De tidligere bedømmelser, som indeholder et forslag til forfremmelse, indebærer ingen forpligtelse for de fremtidige bedømmere.

Dette gælder også for så vidt angår de karakterer, som er opnået.

b) Afgørelse »in pejus«; manglende begrundelse

Efter *sagsøgers* opfattelse er den bedømmelse, der kritiseres, en beslutning, der er truffet af den myndighed, der er bemyndiget hertil af Parlamentets bureau. Da den er en afgørelse »in pejus«, burde den i henhold til vedtægtens artikel 25, stk. 2 være begrundet. Beslutningen har i meget væsentlig grad nedsat de fortjenester, som *sagsøger* tidligere har indlagt sig. Der tales endog ikke længere om en chance for forfremmelse.

Den, der bedømmer, kan ikke i en udtalelse »skønsmæssigt« foretage en i forhold til tidligere perioder mere negativ vurdering af fortjenesterne uden at give den mindste forklaring herpå. Afgørelsen i

udtalelsen burde have være begrundet efter artikel 25, og må derfor annulleres på grund af manglende begrundelse.

Sagsøger understreger, at han ikke anmoder Domstolen om at ændre den kritiserede udtalelse, men om, at denne udtalelse, som indeholder et utilstedeligt klagepunkt, bliver fjernet fra hans personlige akter. Endelig har denne i høj grad skadelige udtalelse forvoldt ham en meget betydelig ideel skade. *Sagsøger* nedlægger påstand om, at ansættelsesmyndigheden betaler ham den symbolske franc.

Sagsøgte fastholder, at vedtægtens artikel 25 ikke er anvendelig på det omhandlede forhold, da udtalelsen ikke er at anse for en afgørelse. Dette fremgår af bestemmelserne i artikel 25 som helhed, hvori det er bestemt, at enhver afgørelse, der træffes om en bestemt tjenestemand, straks skal meddeles denne. Udtalelsen er ikke en akt, som skal meddeles sin adressat. Den meddelelse af rapporten, som er foreskrevet i forordningen har et helt andet formål, nemlig at give tjenestemanden lejlighed til at tage til genmæle. Af sidste stykke i artikel 25, hvori de afgørelser, der træffes om en bestemt person, er opregnet, fremgår det klart hvilken forskel der er mellem disse afgørelser og udtalelsen. Til støtte herfor henviser *sagsøgte* til teorien (Holtz, Handbuch des Europäischen Dienstrechts, 1965, Note L til artikel 25) og til Domstolens retspraksis i sagerne 16/64, Rauch mod Kommissionen (dom af 31. 3. 1965, Sml. 1965-1968, s. 39), og 27 og 30/64, Fonzi mod Kommissionen (dom af 8. 7. 1965, Sml. 1965-1968, s. 97).

Sagsøger anfører, at det er vedtægtens artikel 43, og ikke blot interne forskrifter, som bestemmer, at udtalelsen skal gøres til genstand for en meddelelse. Den endelige rapport, dvs. rapporten med generalsekretærens godkendelse, er en egentlig beslutning. Det argument, som støttes på det sidste stykke i vedtægtens artikel 25, er ikke velbegrundet. Det må være klart, at udtalelsen ikke kunne medtages i de

akter, som skal offentliggøres. Det nævnte stykke i artikel 25 tager derimod sigte på enhver individuel beslutning, der træffes i henhold til vedtægten (her i henhold til artikel 43) og foreskriver, at meddelelsen skal ske straks og være begrundet.

Den af Holtz udviklede teori kan ikke rokke ved de klare bestemmelser i vedtægten og gennemførelsesbestemmelserne i administrationens meddelelse.

Den citerede retspraksis er ikke relevant i det foreliggende tilfælde. Der kan i det højeste uddrages den lære af sagen Fonzi mod Kommissionen, at Domstolen ikke kan sætte sin egen vurdering i stedet for administrationens skøn. Det må også nævnes, at det i denne sag drejede sig om en rapport fra et forfremmelsesudvalg, mens der her er tale om en udtalelse, som er foreskrevet i vedtægten.

I *duplikken* fastholder Europa-Parlamentet sin tidligere argumentation. Det til-

føjer, at sagsøger med vilje foretager en sammenblanding af vedtægtens artikel 43 og artikel 25. Efter artikel 43 skal udtalelsen meddeles med henblik på at indhente tjenestemandens eventuelle bemærkninger. Efter artikel 25 skal en afgørelse om en bestemt person »meddeles ... skriftligt« af hensyn til et eventuelt søgsmål.

Det er denne sidstnævnte afgørelse, som skal være begrundet, såfremt den indeholder et klagepunkt.

IV — Mundtlige retsforhandlinger

Parterne har fremsat deres mundtlige indlæg i retsmødet den 14. oktober 1976.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 1976.

Præmisser

- 1 Ved sag anlagt 16. december 1975 har sagsøger nedlagt påstand om annullation af den for ham udfærdigede »udtalelse for 1973-1974« og om annullation af den afvisning af hans klage over denne udtalelse, som skete ved brev fra Europa-Parlamentets formand;
- 2 denne udtalelse var efter sagsøgers opfattelse dårligere end de tidligere udtalelser (1969-1970 og 1971-1972), først og fremmest fordi bedømmelsen af hans »faglige dygtighed« og hans »arbejdspræstation« blev ændret fra »udmærket« til »meget god« og dernæst fordi det i helhedsvurderingen ikke længere var nævnt, at han var egnet til at blive forfremmet.
- 3 Sagsøgte, Europa-Parlamentet, har gjort gældende, at sagen af flere grunde bør afvises;

- 4 det anføres således, at udtalelsen ikke kan anses for en akt, der kan anfægtes i henhold til personalevedtægtens artikel 90, stk. 2, fordi den udelukkende er en ren intern retsakt, hvor klageadgangen er udtømt med tjenestemandens mulighed for at fremkomme med sine indvendinger og eventuelle bemærkninger;
- 5 det anføres endvidere, at da udtalelsen består af en række skønsmæssige vurderinger, kan Domstolen ifølge sagens natur ikke sætte sin egen vurdering i stedet for ansættelsesmyndighedens;
- 6 endelig har sagsøgte anført, at eftersom udtalelsen blev meddelt sagsøger inden den 5. marts 1975, er klagen af 17. juni 1975 indgivet for sent.
- 7 Artikel 43 i vedtægten bestemmer, at der hvert år skal udfærdiges udtalelser, som således er akter, hvis udstedelse er obligatorisk, og som skal meddeles de pågældende tjenestemænd;
- 8 det står fast, at disse udtalelser i almindelighed spiller en mere eller mindre betydningsfuld rolle, hver gang en tjenestemand tages i betragtning ved en eventuel forfremmelse eller deltager i udvælgelsesprøver i henhold til vedtægtens artikel 29;
- 9 ganske vist består disse udtalelser af skønsmæssige vurderinger, hvoraf en domstolskontrol er vanskelig, men heraf følger ikke, at deres tilblivelse ikke kan være behæftet med eventuelle mangler, såsom mangler ved form eller fremgangsmåde, åbenbar vildfarelse eller forfølgelse af usaglige formål, og som efter omstændighederne medfører, at udtalelserne er ulovlige;
- 10 det kan derfor ikke anerkendes, at et søgsmål rettet mod en udtalelse uden videre skal afvises.
- 11 Det står fast, at den omstridte udtalelse blev godkendt af Parlamentets generalsekretær ved dennes underskrift af 17. april 1975;
- 12 først på denne dato blev den endelig;

- 13 det forhold, at sagsøger, i overensstemmelse med den procedure, der er fastsat for udfærdigelsen af udtalelserne, fik kendskab til udtalelsens indhold forud for dette tidspunkt, kan ikke få fristerne til at løbe eller afkorte dem;
- 14 søgsmålet skal derfor antages til realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

- 15 Sagsøger har for det første gjort gældende, at den omstridte udtalelse er behæftet med magtfordrejning, idet han anfører, at den mindre gunstige vurdering og det forhold, at der ikke er anbefalet en forfremmelse, skyldes den omstændighed, at han i 1974 i en retssag ved Domstolen gentagne gange påberåbte sig udtalelserne for årene 1969-1970 og 1971-1972 som støtte for sin påståede ret til forfremmelse.
- 16 Hvis de kompetente myndigheder efter den brug, der var gjort af de seneste udtalelser, havde draget den erfaring, at deres bedømmelse kunne skabe for store forventninger hos sagsøger, og derfor er blevet mere forsigtige med formuleringen af deres bedømmelse af tjenestemændene, er dette forhold ikke i sig selv at anse som magtfordrejning, men snarere en i høj grad forståelig ændring af deres adfærd på grundlag af de indhøstede erfaringer;
- 17 sagsøgte har i øvrigt oplyst, at efter at det var blevet konstateret, at bedømmelsen »udmærket« tidligere var blevet anvendt for ofte til at kunne bevare sin betydning, var det blevet aftalt kun at anvende denne karakter i årene 1973-1974 i ganske særlige tilfælde og at give karakteren »meget god« til den ellers bedste indsats;
- 18 denne adfærd kan derfor ikke kritiseres.
- 19 Sagsøger selv har anerkendt, at den omstridte udtalelse er meget rosende;
- 20 under disse omstændigheder kan der ikke siges at have fundet magtfordrejning sted.

- 21 For det andet har sagsøger gjort gældende, at den kritiserede bedømmelse er en ændring »in pejus«, som i medfør af vedtægtens artikel 25, stk. 2 burde have været begrundet, fordi den er en akt, som indeholder et klagepunkt;
- 22 han har anført, at der ikke er givet en sådan begrundelse i den foreliggende sag.
- 23 Artikel 25 bestemmer, at enhver afgørelse om en bestemt person straks skal meddeles skriftligt til den pågældende tjenestemand, og i sidste stykke fastslår artiklen, hvilke afgørelser det drejer sig om;
- 24 disse kategorier af afgørelser omfatter ikke udtalelserne, som udfærdiges i medfør af vedtægtens artikel 43 og omfattes af særlige bestemmelser, som er fastsat i eller i medfør af denne sidstnævnte artikel;
- 25 de bestemmelser herom, som er vedtaget af Parlamentet i henhold til artikel 43, indeholder ingen pligt til at begrunde den foretagne bedømmelse, med mindre særlige omstændigheder foreligger, hvilket ikke er tilfældet i denne sag;
- 26 det fremførte anbringende kan derfor ikke tages til følge.
- 27 Sagsøgte vil derfor være at frifinde.

Vedrørende sagsomkostningerne

- 28 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 bliver den part, som taber sagen, dømt til at afholde sagsomkostningerne;
- 29 sagsøger har tabt sagen;
- 30 de udgifter, som institutionerne har afholdt i forbindelse med søgsmål fra Fællesskabets ansatte, skal de imidlertid selv bære i henhold til procesreglementets artikel 70.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver af parterne bærer sine egne omkostninger.

Donner

O'Keeffe

Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. november 1976.

A. Van Houtte

Justitssekretær

A. M. Donner

Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL
FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1976 ¹

Høje Ret.

Den sag, som jeg i dag skal behandle, drejer sig om en i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43 udfærdiget udtalelse om sagsøger.

Denne udtalelse om kvalifikationer, tjenstlig indsats og adfærd er for årene 1973 og 1974. Den blev meddelt sagsøger på den i tjenestemandsvedtægtens artikel 43 foreskrevne måde. Da sagsøger ikke var indforstået med udtalelsens indhold, fremkom han den 5. marts 1975 med en række bemærkninger hertil. Heri udtrykker sagsøger sin forbavselse over, at han for »faglig dygtighed» og »arbejds-

præstation» kun havde fået karakteren »meget god», mens han i de to tidligere udtalelser havde opnået karakteren »udmærket». Desuden savner sagsøger i helhedsvurderingen en bemærkning om, at han er egnet til forfremmelse som i de to forudgående udtalelser. Dette er efter sagsøgers opfattelse så meget mere forbavsende, som han inden for den periode, som udtalelsen dækker, midlertidigt havde udøvet en afdelingsleders funktioner igennem ca. 8 måneder.

Sagsøgerens foresatte generaldirektør tog stilling til disse bemærkninger i en note af 12. marts 1975. Han henviste navnlig til, at generaldirektørerne med henblik

¹ — Oversat fra tysk.